

ZWERFTOCHT MET KORILU

Thea Beckman

Zwerftocht met Korilu

Lemniscaat Rotterdam

Dit boek verscheen in 1970 onder de titel *Met Korilu de griemel rond*.
Thea Beckman kreeg er in 1971 een Zilveren Griffel voor.

Wil je meer weten over onze boeken?
Ga naar www.lemniscaat.nl

Elfde druk, 2005

Omslagillustratie: Jan Wesseling
Illustraties: Ingrid en Dieter Schubert
© Lemniscaat b.v. Rotterdam 1970, 1981, 2005
ISBN 90 6069 460 0

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk: Drukkerij C. Haasbeek b.v., Alphen aan den Rijn
Bindwerk: Boekbinderij De Ruiter b.v., Zwolle

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig milieuverontreinigend transport is vermeden.

INHOUD

1	Jasper ontdekt dat hij een Kroet is	7
2	Klimmen !	12
3	De schipbreukelingen	18
4	Door de Sahara	25
5	Jasper weigert een offer	34
6	De ontvoering van de Korilu	43
7	Schrikken in de sneeuwstorm	52
8	De ontsnapping	58
9	De wilde vulkaan	69
10	Een standbeeld voor de Korilu	76
11	Verdwaald op zee	81
12	Op zoek naar goud	87
13	Op het smokkelschip	101
14	Over de Andes	106
15	De Verloren Stad	114
16	De groene hel	125
17	Thuis	133
	Voor lezers die van alles het fijne willen weten	139

1 JASPER ONTDEKT DAT HIJ EEN KROET IS

Jasper was de knapste jongen in Amsterdam. Hij wist alles. Hij sprak zeven vreemde talen. Hij wist waarom een spin acht poten heeft, waarom lucifers van hout worden gemaakt en waar de zon blijft als ze ondergaat.

Hij was te jong om professor te worden en te knap om nog naar school te gaan. Daarom ging hij, nadat hij de hele Openbare Bibliotheek had uitgelezen, op een bankje in het Vondelpark zitten en verveelde zich.

Hij stak zijn handen in zijn zakken, keek naar de lucht en floot de zevende symfonie van Beethoven, die hij uit zijn hoofd kende. Toen er niets gebeurde zei hij het eerste hoofdstuk van *Geheimen van het heelal* op. Desondanks verveelde hij zich nog steeds.

‘Kroet!’ klonk een honend stemmetje achter hem. Jasper draaide zich om en keek verbaasd naar de bloeiende jasmijn.

‘Zei u iets?’ vroeg hij beleefd.

‘Ja,’ snauwde het stemmetje. ‘Je bent een domoor, een Kroet!’

‘Dat is niet waar,’ stoof Jasper op. ‘Ik heb veertigduizend boeken gelezen en er niets van vergeten. Misschien ben ik wel de knapste jongen van de hele wereld.’

‘Toe nou!’ hoonde het stemmetje vinnig. ‘De knapste jongen van de Griemel... Dat gelooft toch geen oorwurm.’

‘Wat is de Griemel?’ vroeg Jasper, want dat wist hij niet.

‘De Wereld. Ken je mijn taal niet? Dan ben je toch een Kroet. En van de Griemel weet jij niks, geen sniezel.’

‘Wie ben je eigenlijk?’ vroeg Jasper beledigd. ‘Een sprekende jasmijnstruik?’

‘Ik ben een Korilu,’ kefte het stemmetje, ‘en ik zit ónder de jasmijn. Frul!’

Jasper ging op zijn knieën in het gras liggen en tuurde onder de struik. Hij zag iets bewegen.

‘Ben je daar, Korilu?’

‘Natuurlijk ben ik daar. Wat praat je toch een onzin. Zou je mijn stem kunnen horen als ik er niet was?’

Jasper dacht daar even over na.

‘Je kunt ook een bandrecorder zijn, of een verborgen luidspreker.’

‘Tripsels, allemaal tripsels!’ snauwde het stemmetje. ‘Ik ben een Korilu en dat is meer dan voldoende, zou ik denken.’

‘Ja, Korilu,’ zei Jasper gedwee.

‘En jij bent een Kroet, want je hebt niets geleerd.’

‘Ik heb veertigduizend boe...’ begon Jasper onzeker, maar het stemmetje viel hem vinnig in de rede.

‘Je bent wel knap, maar niet wijs. Je verveelt je. Daaraan kan ik zien dat je nog maar een Kroet bent. Je moet een Korilu worden, dán heb je pas lol.’

‘Leer het me,’ smeekte Jasper, die graag lol wilde hebben.

‘Afgesproken. Doe je ogen dicht en stop me in je binnenzak.’

Jasper kneep zijn ogen dicht, tastte onder de struiken, voelde iets bewegen en stak de beweging in zijn zak. Toen hij zijn ogen opende zat er een bobbel onder zijn jasje.

‘Hoe zie je er eigenlijk uit, Korilu?’

‘Dat ontdek je later wel. Lopen!’

‘Waarheen?’

‘Rechtuit.’

‘En dan?’

‘Vraag toch niet zoveel,’ riep de binnenzak ongeduldig. ‘We gaan op reis.’

‘Fijn,’ zei Jasper. ‘Met de trein? Moet ik eerst naar huis om een koffer in te pakken?’

Blijkbaar had Jasper weer iets kroetigs gezegd, want de binnenzak spartelde verwoed.

‘Wie met een Korilu op reis gaat, doet dat zomaar. Zonder geld, zonder bagage. Anders heb je er niets aan. Loop naar huis, neem afscheid van je moeder en doe verder wat ik zeg.’

Jasper vond het wel spannend om met helemaal niets de wijde wereld in te trekken. Hij liep dus naar huis en zei tegen zijn moeder dat hij voorlopig niet kwam eten, want hij ging met zijn Korilu over de Griemel zwerven.

Zijn moeder zuchtte.

‘Arme jongen. Je hebt te veel gelezen.’

‘Dat geloof ik ook,’ zei Jasper. ‘Maar als ik terugkom ben ik geen Kroet meer.’

Hij gaf zijn moeder een zoen, liep de stoep af en wandelde op de maat van de 41ste symfonie van Mozart de stad uit.

‘Fluit eens iets gezelligs,’ verzocht de Korilu. ‘Ken je geen wandelliedje?’

‘Nee,’ bekende Jasper beschaamd. ‘Is het niet benauwd daar in die binnenzak?’

‘Straks mag je me eruit halen, dan ga ik wel op je hoofd zitten,’ beloofde de Korilu. ‘De stad is me te druk. Als de mensen me zien, willen ze me vangen en in een kooitje zetten bij de dieren in Artis. Dat is het ergste wat een Korilu kan overkomen: gevangen zitten.’ Jasper, die vreselijk nieuwsgierig was hoe een Korilu eruitzag, begon te draven.

Buiten de stad lag de wereld: heel groen, vol sloten en koeien. Jasper haalde diep adem en ging aan de kant van de weg zitten om even uit te rusten.

‘Nu kun je veilig tevoorschijn komen, Korilu.’

De binnenzak bewoog, danste op en neer, werd toen plat. Jasper zag iets onder zijn jasje uit kruipen.

‘Dag Korilu,’ zei hij vrolijk.

De Korilu keek hem ernstig aan en vroeg: ‘Heb je niets anders te zeggen?’

‘Jawel. Ik geloof dat ik honger krijg.’

De Korilu ging daar niet op in.

‘Vind je me mooi?’ vroeg hij ijdel. Jasper slikte een beetje eerlijkheid in en knikte beleefd. De Korilu klauterde toen verheugd in Jaspers kuif en liet zich zo door de Griemel dragen.

Na een uurtje lopen passeerden ze een bestelwagen met een lekke band. De chauffeur had ruzie met zijn reservewiel.

‘Helpen?’ riep de Korilu.

‘Graag jongen,’ zei de chauffeur, verbaasd dat een grote jongen zo’n piepstem had.

Jasper had nooit eerder zijn handen gebruikt om te werken; hij deed alles verkeerd. De Korilu gaf vinnig aanwijzingen, en opeens zette de chauffeur grote ogen op.

‘Wat heb jij in je haar zitten? Het lijkt wel een... een...’

‘t Is een Korilu,’ zei Jasper verlegen.

‘En wat ter wereld mag een Korilu wel zijn?’ vroeg de man, maar dat wist Jasper ook niet.

‘Nu nog even deze moer vastdraaien... Ziezo, het wiel zit eronder. Dank je voor je hulp, jongen. Wil je soms een eindje meerijden?’

‘Ja,’ krijste de Korilu voor zijn beurt. ‘We zijn op weg naar Heetje.’

‘Waar ligt Heetje?’ vroeg de chauffeur.

Van pret schopte de Korilu Jaspers kuif in de war.

‘Van het dorp Heetje heb ik nog nooit gehoord,’ zei de man.

‘t Is geen dorp, ’t is een Griemeldeel,’ riep de Korilu. ‘Roef zou het Afrika noemen.’

‘Welke Roef?’

‘Dat ben ik,’ zei Jasper. ‘De Korilu noemt mij Roef.’

‘En jullie willen naar Afrika? Tjonge... wat gaan jullie daar...?’

‘Allemaal instappen,’ commandeerde de Korilu en de chauffeur

was zo onder de indruk dat hij snel achter het stuur kroop. Jasper ging naast hem zitten, en voort stoven ze.

‘Hoe kom je eigenlijk aan zo’n he... kri... kro...?’

‘Een Korilu,’ zei Jasper gewichtig, ‘komt vanzelf naar je toe als je je verveelt.’

‘Ik kom altijd tijd tekort,’ bekende de man. ‘Daarom heb ik zeker nooit eerder een Korilu gezien.’

‘Mensen die steeds haast hebben, ontmoeten geen wonderen,’ kette de Korilu.

De chauffeur zweeg toen maar; hij begreep het niet. Maar omdat hij een goed hart had, deelde hij zijn boterhammen met Jasper en zijn vriendje. Pas een heel eind verder zette hij hen weer af.

2 KLIMMEN!

Zo reisden ze verder: Jasper en de Korilu. Soms reden ze een eindje met iemand mee. Ze trokken door bossen, over heuvels, door vreemde steden en knusse oude dorpjes. Ze marcheerden over rechte wegen en kronkelpaadjes. Dat wil zeggen: Jasper liep. De Korilu liet zich dragen – maar hij woog bijna niets. Waar ze ook kwamen ontmoetten ze vakantiegangers. De meeste mensen reisden per auto of trein en ze keken wel wat verwonderd naar de grote jongen die zonder rugzak, zonder koffer, met zijn handen in zijn zakken fluitend over de wegen en paden liep, steeds maar in zuidelijke richting. Ze vroegen zich af tegen wie hij eigenlijk praatte, want de Korilu, die zich meestal in Jaspers dikke haar verstopte, zagen ze niet.

Zijn eten en nachtverblijf onderweg moest Jasper zelf verdienen. Hij werkte hier en daar een paar dagen bij boeren of winkeliers. In het begin was hij onhandig, maar de Korilu gaf raadgevingen en zo leerde Jasper hoe hij met een hamer, een schroevendraaier, een hooivork of een voerbak moest omgaan. 's Nachts sliepen ze op hooizolders en in schuren. Dikwijls kreeg Jasper dingen te eten die hij nooit eerder had geproefd. De Griemel was heel groot, ontdekte hij. Als het regende en zijn voeten nat werden, leken de kilometers twee keer zo lang. Als de zon scheen en Jasper fluitend over de weg stapte, vond hij de wereld prachtig. Groen en rood en blauw en lila...

Op een heldere zomerdag zei Jasper opeens: 'Kijk daar eens, Korilu. Wolken aan de horizon. We krijgen vast onweer.'

De Korilu trok boos aan zijn haar en kneep in zijn oor tot Jasper het uitgilde van pijn.

‘Heb ik weer iets kroetigs gezegd?’ vroeg hij geschrokken.

‘Ja. Dat zijn geen donderwolken. Loop maar door.’

Nieuwsgierig begon Jasper te draven. Na een uurtje hijgde hij: ‘t Zijn wél wolken. Ze worden groter en donkerder. We zullen een schuilplaats moeten zoeken.’

‘Doorlopen!’ commandeerde de Korilu opgewonden. Jasper ging ongehoorzaam op een steen langs de weg zitten.

‘Jij hebt gemakkelijk praten, Korilu, jij kruipt in mijn zak als het regent. Ik vertrouw die donkere wolken niet, misschien krijgen we storm.’

De Korilu riep boos: ‘Tripsels, allemaal tripsels!’ Dat riep hij altijd als hij erg kwaad werd.

Jasper stond zuchtend op en ging verder, de orkaan tegemoet. Twee uur later zag hij dat het toch geen storm was. Het waren bergen daar aan de horizon. Hemelhoge bergen, met sneeuw op de toppen. Jasper werd ontzaglijk blij. Hij wist álles van de Alpen – behalve hoe je eroverheen moest trekken.

‘Joedela-hoetie!’ juichte hij en de Korilu rolde van schrik uit zijn kuif en in zijn boordje.

Laat in de middag kwamen ze aan de voet van de Alpen. Als een ontzagwekkende steenmuur rezen de bergen voor hen op.

‘We zullen de autoweg maar volgen,’ meende Jasper. ‘Dat lijkt me het gemakkelijkste.’

‘Nee,’ zei de Korilu. ‘De autoweg slingert met tienduizend bochten. Dan zijn we weken onderweg eer we de kust bereiken. Recht eroverheen, Roef! Dan zie je pas iets van de Alpen.’

En dus klommen ze, en ze klommen, en ze klommen... Dat wil zeggen, Jasper klom. De Korilu bestuurde zijn kuif en vertelde de jongen waar hij zijn voeten moest zetten. Soms volgden ze voetpaden die recht over de hellingen en bergtoppen leidden. Soms waren de paden er plotseling niet meer en moest Jasper over rotsblokken klauteren, over beekjes springen, zich door struiken wrin-

gen. Algauw zat hij vol schrammen en builen. De stenen rolden weg onder zijn voeten, een marmotje keek hem stomverbaasd na. De nacht brachten ze door in een verlaten berghut en daar aten ze hun laatste stukje brood op.

Heel vroeg de volgende morgen gingen ze verder. Jasper klom, daalde af naar een dal, beklom een volgende berg, daalde weer. Soms stond hij stil en bekeek ademloos het dal aan zijn voeten. Ze dronken het kristalheldere water van een beekje. Ze zogen de honing uit bloemen. Ze vonden op een bergweitje een pakje boterhammen, dat door vakantiegangers was achtergelaten. En daarna klommen ze weer verder, want de bergen werden steeds hoger. Ze trokken langs watervallen en diepe ravijnen. Wanneer ze mensen ontmoetten waren dat bijna altijd vakantiegangers. Jasper maakte een praatje met hen, vertelde dat hij een wereldreis te voet maakte en kreeg dan meestal wel iets te eten en te snoepen. Intussen raakten ze verder en verder van de asfaltwegen verwijderd; de tocht werd almaar moeilijker.

‘Hou jij ook zo van het hooggebergte, Roef?’ vroeg de Korilu. Jasper veegde vermoeid zijn voorhoofd af.

‘Ik wandel liever in de Vijzelstraat,’ hijgde hij. ‘Die is niet zo steil. Ik wou dat ik een auto had.’

‘Autorijden is veel te gevaarlijk,’ vond de Korilu. ‘Te voet reizen is veiliger.’

‘Noem je dit veilig?’ vroeg Jasper, wijzend op de afgrond beneden hem. ‘Ik sta doodsangsten uit!’

‘Je moet eerst een steunpunt voor je voeten zoeken en dan pas een hand loslaten en wat hoger vastgrijpen... Ja, zo! Boven vind je wel weer een pad. De herders volgen die paden dikwijls – en zij rennen naar boven.’

‘Behalve die daar,’ zei Jasper. Hij wees naar een man die kreunend op de helling onder een vergroeide boom zat en zijn been wreef.

‘Hallo, jongen,’ riep de man toen hij de hijgende Jasper in het oog kreeg. ‘Kom me eens helpen. Ik ben gevallen. Mijn enkel is verstuikt, ik kan alleen niet meer thuiskomen.’

‘Waar is thuis?’ vroeg Jasper.

‘Aan de andere kant van deze berg.’

Er zat niets anders op: Jasper moest nu niet alleen zichzelf en de Korilu de helling opsjorren, maar ook nog de verongelukte herder, die maar één voet kon gebruiken.

Aan de andere kant van de berg lag een diep ravijn, met een houten brug erover. Daarna kwamen ze op een grote bergweide en daar lag de blokhut van de herder. Jasper hielp de man in bed, zette koffie voor hem en maakte het eten klaar. Toen moest hij nog samen met de Korilu de geiten en koeien bijeendrijven en in de stal brengen. Doodmoe rolde hij eindelijk zijn bed in. De Korilu maakte het zich gemakkelijk naast zijn linkeror.

‘Wat hebben we een lol gehad vandaag, Roef! Op de asfaltweg beleef je niets, maar op de voetpaden kun je lachen!’

‘Wat je zegt,’ gromde Jasper. ‘Ik voel me gebroken.’

De Korilu lachte zo hartelijk dat het kussen ervan schokte.

Ze bleven twee weken bij de herder logeren en deden zijn werk, tot de man weer kon lopen. Hij dankte Jasper warm en zei: ‘Geld heb ik niet veel, ik zal je mijn zelf gesneden bergstok geven.’

Het was een prachtige stok; de knop had de vorm van een geitenkop, met sik. De Korilu gaf de stok een naam: Columbus. De herder gaf hun bovendien brood en geitenkaas mee en toen konden ze verder reizen.

Dagenlang trokken ze weer door de bergen, over passen en ravijnen, langs griezelige afgronden en bulderende watervallen. Jasper moest toegeven dat de wereld veel mooier was dan hij ooit had durven dromen – en moeilijker ook. Maar Columbus-de-bergstok was een geweldige hulp op de steile paden en hellingen.

Op een keer, toen ze erg hoog geklommen waren en in de eeuwige sneeuw terecht waren gekomen, bouwde Jasper een héél klein iglootje voor de Korilu. Hij was er juist mee klaar toen een vreemde stem riep: ‘Mooi gedaan! En wat is dát voor een monstertje?’ De stem kwam uit een Amerikaanse toerist die ook een voettocht maakte. Hij vond het mini-iglootje interessant, maar de Korilu die er vrolijk in en uit kroop, vond hij nog gekker. Hij wilde het wezentje onmiddellijk kopen.

‘Een Korilu komt en gaat, hij is niet te koop,’ sprak Jasper fier. ‘Tienduizend dollars!’ riep de Amerikaan. ‘Ik spaar souvenirs!’ Jasper antwoordde al niet meer; hij stopte de Korilu in zijn kuif en liep weg.

‘Stop!’ riep de Amerikaan. ‘Niemand bij ons bezit een Korilu, daarom wil ik hem hebben – ik breng hem voor de televisie en ga met hem naar Hollywood... ik bied je twintigduizend dollars.’ Jasper keek dreigend om, hij zwaaide met Columbus boven zijn hoofd.

‘U wilt de Korilu in een kooitje stoppen en geld met hem verdienen? Nooit!’

De Amerikaan mompelde iets en bleef teleurgesteld achter. Toen Jasper even later nog eens omkeek, zag hij hoe de man was teruggedaan en het iglootje in zijn rugzak stopte.

‘Nu heeft hij toch een souvenir,’ schaterde de Korilu. ‘Denk je eens in, Roef, ik ben twintigduizend dollar waard!’

‘Je hoeft niet zo verwaand te worden,’ bromde Jasper. ‘Ik had bijna ja gezegd!’ Toen zweeg de Korilu, hevig geschrokken.

3 DE SCHIPBREUKELINGEN

Langzamerhand werd het gebergte lager en eindelijk kwamen ze bij de zee. Jasper was verwonderd dat die zee zo blauw was, even blauw als op de schoolatlas. Eerst ging hij zwemmen. Daarna ging hij op zoek naar een schip dat hem en de Korilu naar Afrika kon brengen. In de haven lag een kleine stoomboot en bij de loopplank stond een pikzwarte zeeman met gouden strepen op zijn mouwen en op zijn pet: de kapitein.

‘Als die niet naar Heetje gaat...’ mompelde de Korilu.

Jasper stapte op de kapitein af en vroeg beleefd: ‘Vertrekt u spoedig naar Afrika? Mogen wij dan meevaren?’

De kapitein keek naar Jasper, toen naar de Korilu en zijn ogen werden groot van verbazing.

‘Wat... wat is dat?’ vroeg hij bevend.

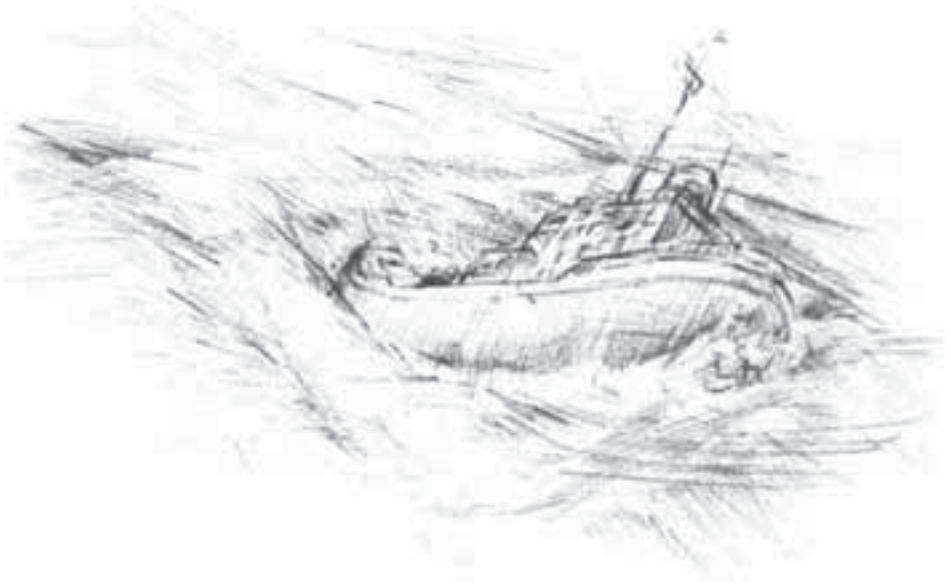
Het reiswezentje ging rechtop op Jaspers hoofd staan. ‘Ik ben Korilu, een grote tovenaar.’

De kapitein, diep onder de indruk, maakte een eerbiedige buiging.

‘Welkom aan boord, grote kleine tovenaar.’

Verheugd liep Jasper de loopplank op. De hele bemanning van het schip bestond uit negers. Eerst waren de matrozen een beetje bang voor de Korilu, maar toen deze zei dat hij de Grote Beschermmer was van alle reizenden, waren ze gerustgesteld. Diezelfde avond lichtten ze het anker.

Vier dagen voeren ze over de zee en ze genoten ervan. Jasper hielp de matrozen bij het werk. Toen verschenen er plotseling donkere wolken aan de horizon. ‘Kijk, Korilu,’ zei Jasper, leunend over de verschansing. ‘Land in zicht, hoge bergen.’

‘Niks bergen; een orkaan,’ zei de Korilu. Jasper werd boos.
‘Jij moet altijd tegenspreken!’

Natuurlijk kreeg de Korilu gelijk. Het begon even later vreselijk te stormen. Het kleine schip danste op de golven, werd heen en weer geslingerd; alles wat niet vastzat vloog in het rond. Wat wel zat vastgesjord, kraakte hartverscheurend. De Korilu hield zich zo stevig aan Jaspers kuifje vast dat de jongen tranen in zijn ogen kreeg. De zwarte matrozen begonnen bang te worden, en ze eisten van de Korilu dat hij de wind zou temmen.

‘Ik kan de wind niet temmen,’ gilde het wezentje. ‘Ga liever allemaal aan jullie werk. Houd de kop van de schuit in de wind. Gedraag je als goede zeelui, dan zal jullie niets overkomen!’

De negers luisterden niet; ze voelden zich bedrogen. Ze grepen Jasper beet en smeten hem overboord, met de Korilu nog in zijn haren. Gelukkig droeg de jongen een zwemvest, zodat hij niet verdronk. Plezierig was het echter niet in dat kille, zwarte water.

Bovendien werd het al donker. Hulpeloos dreef Jasper rond, de hele nacht. 's Morgens werd het water weer blauw, de storm was gaan liggen, en Jasper zwom naar de horizon. Hij was moe, hij had het koud, hij had honger en dorst. Alleen de Korilu scheen zich weer uitstekend te vermaken.

'Je haar is nat! En ik heb trek in een boterham. Wát een avontuur! Fijn hè, zo rondwentelen in het water, in niets anders dan water... Hou jij ook zo van de Middellandse Zee, Roef?'

'Nee,' riep Jasper en spuwde wat zout water uit. 'Ik zou liever op een rondvaartbootje zitten op het IJ.'

'Een schip!' gilde de Korilu. 'De uitkijk heeft ons al gezien.'

Ze werden opgepikt door een Chinese vrachtboot. Jasper werd snel bij de dikke kok in de kombuis gebracht waar hij hete koffie, een kom rijst en gebakken vis kreeg. Een matroos bracht hem daarna droge kleren. Jasper knapte er helemaal van op, maar de Korilu was in zijn zak gekropen en liet zich niet zien. Na een poosje liet de kapitein Jasper roepen.

'Hoe ben jij in je eentje in zee terechtgekomen?'

'Door de storm,' antwoordde Jasper.

'Vanochtend vroeg hebben we nog twaalf schipbreukelingen opgepikt, maar dat zijn allemaal negers.'

Jasper schrok ervan.

'Ze zitten beneden in de kajuit. Ga er maar heen, bij de eerstvolgende haven zullen we jullie aan land zetten.'

'Als het maar in Heetje is,' zei de Korilu brutaal en hij stak zijn kopje uit Jaspers zak. De Chinese kapitein slaakte een kreet van schrik en dook onder de tafel.

'Een demon!' gilde hij angstig. 'Weg, weg!'

Jasper begreep dat hij weer flink in moeilijkheden kwam. Hij verliet vlug de hut van de kapitein en zocht de kajuit op. Daar keek hij in de boze gezichten van twaalf negers, die kleumend bijeen zaten. Ze herkenden Jasper meteen.

‘Daar is die bedrieger met zijn monstertje weer!’ schreeuwde de zwarte kapitein, die nu een kapitein zonder schip was. ‘Ga weg, je brengt ongeluk!’

Jasper maakte dat hij wegkwam. Hij rende de trap weer op, vloog over het dek en klom snel in de mast. De Korilu lachte zo hard dat Jaspers zak ervan scheurde.

‘Wat hebben we weer een plezier! Hou jij ook zo van varen, Roef?’ Jasper keek angstig naar beneden, waar op het dek twaalf boze Chinese matrozen en twaalf woedende negers hem uitscholden. ‘We willen de Korilu hebben om hem overboord te gooien... Hij brengt ongeluk!’

‘Ik word miskend,’ klaagde de Korilu.

‘Had dan ook je mond gehouden, klein mormel,’ mopperde Jasper. ‘Au, je trekt aan mijn haar.’

Opeens riep de Korilu: ‘Land in zicht!’ en meteen begonnen de mannen op het dek door elkaar te rennen. Jasper keek opgelucht naar de horizon en ontwaarde donkere vlekken.

‘Toch niet wéér een orkaan?’ vroeg hij benauwd.

‘Bergen,’ zei de Korilu. ‘Heetje.’

‘Als we dichterbij gekomen zijn spring ik overboord en zwem naar de kust,’ zei Jasper. Hij deed het. Maar daarbij zag hij niet dat de Chinezen een sloep hadden uitgezet om ook de ruziemakende schipbreukelingen aan land te roeien.

Jasper en de Korilu bereikten het strand en rustten uit onder een dadelpalm. ‘Ziezo,’ zei de Korilu tevreden. ‘We hebben weer vaste bodem onder de kuif. Roef, zorg dat we wat te eten krijgen.’

Jasper klom in de palmboom, gooide de dadels naar beneden en ze aten hun buik rond. Toen gingen ze langs het strand lopen.

‘Dit is overigens een eiland,’ zei de Korilu. ‘Kijk maar!’ Hij wees naar een gele streep aan de overkant van het blauwe water.

‘Een eiland? Goeie genade, dan zijn we nog even ver.’

De Korilu schaterde.

‘Je dacht zeker dat je zo gemakkelijk in Heetje zou komen, hè?’
‘Ik kan me niet herinneren dat ik het op deze reis zo gemakkelijk heb gehad,’ klaagde Jasper.

‘Wat ligt daar in het zand?’

‘Dat is Columbus, onze bergstok!’ riep Jasper, plotseling weer blij. ‘Hij is zeker aangespoeld nadat het schip van de negers in de storm is vergaan.’

Met de stevige stok in zijn handen voelde Jasper zich opeens veel prettiger. Hij ging op onderzoek uit. Het eiland was bergachtig, met donkere grotten. Mensen woonden er niet. In de verte konden ze het vasteland van Afrika zien liggen.

‘Hoe komen we daar?’ vroeg Jasper zich af. ‘Het is te ver om erheen te zwemmen.’

‘De negers weten er wel raad op,’ zei de Korilu, een andere kant uit wijzend. Jasper keek om. Hij zag hoe de zwarte schipbreukelingen een vlot hadden gebouwd en het nu naar het strand sjouwden.

‘Zij gaan oversteken naar het vasteland,’ zuchtte Jasper. ‘Konden wij maar mee.’

‘Vraag het ze,’ raadde de Korilu aan.

Maar zodra de negers hen in het oog kregen lieten ze het vlot vallen en renden kwaad op hen af. Ze waren er vast van overtuigd dat het de schuld van de Korilu was dat hun schip in de storm was vergaan. Jasper liep wat hij lopen kon. Zijn hart begon daarbij zo te bonzen dat de Korilu, weggedoken in zijn binnenzak, er hoofdpijn van kreeg. De negers, echte atleten, haalden hem algauw in; Jasper voelde hun hijgende ademhaling al in zijn nek. Juist op tijd dook hij een donker hol binnen. Verschrikt hielden de matrozen hun pas in en tuimelden voor de ingang over elkaar. Verdwaasd staarden ze in de duisternis. Ze durfden niet naar binnen te gaan; ze waren bang voor het donker.

Jasper lag snakkend naar adem op de stenen bodem. Wat nu? De negers bleven voor de ingang van de grot wachten tot hij tevoor-

schijn zou komen. De Korilu wist raad. Hij wipte uit Jaspers zak en sloop naar voren. Hij was zo klein dat de negers hem niet opmerkten. Gebukt tussen het hoge gras rende de Korilu weg en honderd meter verder begon hij opeens te lachen.

‘Ha, ha... jullie krijgen me toch niet!’

De negers, die dachten dat Jasper een andere uitgang had gevonden, sprongen op en stormden in de richting van de honende Korilu. Die wachtte daar niet op en dook weg tussen de rotsen.

Een kwartier later schopte het wezentje tegen Jaspers schoenen.

‘Roef! De negers zoeken het hele eiland af, ze denken dat we ergens rondzwerven. Maar voor de ingang van de grot ligt een zaklantaarn, die heeft de kapitein blijkbaar verloren.’

Jasper ging de lantaarn halen en probeerde hem. Hij gaf goed licht. Voorzichtig drongen ze nu dieper de grot binnen.

Ze kwamen in een heel lange tunnel, die vrij steil naar beneden leidde. De rotswanden waren vochtig, maar de bodem van de tunnel was vlak gemaakt, zodat ze gemakkelijk vooruitkwamen.

Jasper, met de Korilu op zijn schouder, Columbus in zijn linker- en de zaklantaarn in zijn rechterhand, liep en liep... Hij voelde zich niet op zijn gemak. Waar zouden ze terechtkomen?

Na een poosje daalde de tunnel niet meer en liepen ze steeds maar rechtuit. De Korilu beet van louter plezier in Jaspers oor.

‘Fijn, hè Roef, zo diep onder de grond! Hou jij ook zo van tunnels en grotten?’

‘Nee,’ zei Jasper huiverend. ‘Ik loop liever in de Kalverstraat.’

‘Dit is vast een smokkelaarsgang. Ik wed dat we straks op het vasteland uitkomen,’ voorspelde de Korilu.

Zoals altijd kreeg hij gelijk. Na ruim een uur begon de tunnel weer te stijgen en eindelijk zagen ze licht. Even later stonden ze tussen de rotsen op de kust van Afrika. Jasper keek rond. Ver weg, op het water, zag hij het vlot van de negers dobberen; ook zij peddelden naar de kust. Jasper besloot bij hen uit de buurt te blijven.

‘Dag Heetje,’ zei de Korilu blij. ‘Fijn om je terug te zien.’
Jasper zei niets. Hij zocht een veilig plekje tussen de rotsen en
struiken waar niemand hem zou kunnen vinden en viel in slaap.

4 DOOR DE SAHARA

De volgende morgen aten ze wat vruchten en trokken verder. Jasper was blij dat hij Columbus de bergstok had teruggevonden, want ze moesten weer over hoge bergen.

Na ruim een week kwamen ze bij de woestijn. Op de laatste berg-
richel bleef Jasper aarzelend staan.

‘Dit is de Sahara,’ zei hij bang. ‘Die kunnen we niet zo maar even oversteken, zonder kamelen en honderd waterzakken.’ Hij bezat zelfs geen veldflesje.

‘Dan moeten we een karavaan zoeken en ons erbij aansluiten,’ meende de Korilu. Hij wees op een stadje van witte huizen aan de voet van de bergen.

‘Daar!’

Ze daalden de helling af en trokken de witte stad binnen. Op een plein zagen ze dertig prachtige kamelen liggen. Op hun zadels hingen waterzakken en zware pakken.

‘Die gaan vast en zeker tegen de avond de woestijn in,’ zei de Korilu. ‘En wij gaan mee!’ riep Jasper. ‘Oef, wat is Heetje toch heet!’

Bij de kamelen zat één dommelende Arabier; verder was er niemand te zien. In afwachting ging ook Jasper een dutje doen in de schaduw van een waterput. Laat in de middag kwam een groepje Arabieren uit een huis. Ze liepen druk heen en weer en begonnen tegen de kamelen te schreeuwen. Jasper ontwaakte, sprong op, liep achter de mannen aan en begon ijverig mee te schreeuwen. Traag en grommend kwamen de kamelen overeind. Ze hadden er geen zin in, maar eindelijk liepen ze langzaam en na veel protest in de richting van de woestijn. Jasper, met de Korilu in zijn zak, liep